

D ů v o d y:

Odvolací soud správně seznal, že slib žalované, ač-li se stal, že dá žalobkyni, zůstane-li u žalované ve službě, při provdání krávu, zařízení s peřinami a že jí vystrojí svatební hostinu, není slibem darovacím, nýbrž slibem tvořícím součást námezdní smlouvy, a správně uznal, že nedostatek formy notářského spisu není, jak za to měl soud první stolice, uplatňování onoho slibu na závadu. Nelze však souhlasiti s odvolacím soudem, když, potvrdiv rozsudek prvního soudu, zamítl žalobu z důvodu, že je žádáno peněžité plnění, kdežto oprávněno by bylo jen žádání o plnění in natura. Co se toho týče, poukázati jest k tomu, že na slíbené plnění již částečně v penězích bylo plněno a že žádán je jen doplatek, který in natura dobře není myslitelný. Mimo to žalobkyně, provdávši se, zajisté nemá již zájmu na tom, aby jí vystrojena byla ještě nyní svatební hostina, a, protože si nepochybně zařízení nutné pro domácnost již opatřila, nemá také zájmu, aby jí slíbené zařízení a peřiny byly in natura plněny (§ 919 obč. zák.). Žádání peněžitého plnění je, pokud jde o vystrojení svatební hostiny a o slib zařízení s peřinami, oprávněno. Zbývá toliko kráva, ale tu stanovisko odvolacího soudu o plnění in natura naráží na to, že jde o zbytek již částečně v penězích splněného závazku. Nad to nebyly v první, ani v druhé stolici vzneseny námitky proti způsobu plnění, který je žalobkyní požadován, a, hledíc k ustanovení § 462 c. ř. s., nebylo na odvolacím soudu, by se oprávněností požadovaného způsobu plnění zabýval. Z uvedeného vyplývá, že důvod, pro který odvolací soud žalobní žádání zamítl, neobstojí. Leč rozhodnouti ve věci nelze. Již odvolací soud v napadeném rozsudku uvedl, že řízení není úplné, protože pro zjištění, zdali slib žalobkyní tvrzený — a to zejména v tom rozsahu, jak žalobkyně uvádí — se stal, potřebné důkazy, najmě důkaz výsledkem stran nebyly provedeny. Pro případ, že by bylo zjištěno, že žalovaná žalobkyni to, co tato tvrdí, nebo něco z toho slíbila, bylo by jednati i o tom (§§ 182, 432 c. ř. s.), jaké zařízení, s jakými peřinami a jaká svatební hostina byla slíbena, po případě se rozuměla, aby tak byl zjednán podklad pro ocenění hodnoty slíbeného plnění a pro případný posudek znalce o tom. Z uvedených důvodů bylo se po rozumu § 510 c. ř. s. usnésti, jak se stalo.

Čís. 12923.

Pozemková reforma.

Ustanovení § 2 (4) malého přidělového zákona ze dne 27. května 1931, čís. 93 sb. z. a n., podle něhož svolení Státního pozemkového úřadu není třeba, jde-li o zcizení s rodičů na potomky a jejich manžely, nepůsobí zpět.

(Rozh. ze dne 19. října 1933, Rv II 166/32.)

Žalobci domáhali se proti žalované, by bylo zjištěno, že jim přísluší vlastnictví k polovině přidělového pozemku, a by žalovaná byla uznána povinnou podepsati žalobcům vkladní listinu ohledně oné poloviny po-

zemku. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

V projednávaném sporu domáhají se žalobci jednak zjištění, že jim přísluší vlastnictví k polovině přidělového pozemku čis. parc. 2045/13 v B. a dále odsouzení žalované, aby jim podepsala vkladní listinu ohledně poloviny řečeného pozemku. Žalobní žádost opírají žalobci o to, že jim žalovaná, jejich matka, pokud se týče tchýně, polovinu pozemku čis. parc. 2045/13 notářskou smlouvou ze dne 4. září 1924 postoupila a jim do držby odevzdala. Odvolací soud žalobě vyhověl. Přisvědčiti jest však dovolatelce, že neprávem (§ 503 čis. 4 c. ř. s.). Jde, jak řečeno, o pozemek přidělový a podle přidělové listiny mohl, po případě může tento pozemek býti zcizen jen se svolením Státního pozemkového úřadu (§ 23, 37 příd. zák.). Odstupní, jinými slovy, zcizovací smlouva ze dne 4. září 1924 Státnímu pozemkovému úřadu předložena a jim schválena nebyla. Smlouva nenabyla tudíž platnosti, pokud se týče účinnosti a, co se týče odevzdání pozemku žalobcům do držby, bylo odevzdání podle § 18 c) zákona čis. 108/1921 trestné a proto i nedovolené. Bez platného titulu a bez řádného, to jest platného odevzdání se vlastnictví nenabývá (§ 425 obč. zák.) a bez platného titulu není ani nároku na převedení vlastnictví. Žalobní nárok není opodstatněný, a první soud právem jej zamítl. Pro platnost smlouvy a pro nárok na odevzdání, pokud se týče pro oprávněnost žalobního nároku nelze se s úspěchem dovolávati malého přidělového zákona čis. 93/1931, nanejmen jeho ustanovení v § 2 (4), podle něhož svolení Státního pozemkového úřadu není třeba, jde-li o zcizení s rodičů na potomky s jejich manžely, neboť zákon ten nepůsobí zpět. Že po účinnosti tohoto zákona strany si navzájem projevily, že na odstupní smlouvě ze dne 4. září 1924 trvají, nebylo tvrzeno a také nevyšlo na jevo.

Čís. 12924.

Společník společnosti s r. o. může žádati jen podíl na zisku podle usnesení společníků o schválení bilance a o rozdělení čistého zisku. Žaloba o vyšší podíl na zisku jest přípustná jen po zvrácení onoho usnesení společníků žalobou podle § 41 zák. o spol. s r. o. za předpokladů tam uvedených. Společník, který se valné hromady zúčastnil a bilanci i rozdělení zisku schválil, nemůže se na společnosti domáhati vyššího podílu na zisku. Lhostejno, že důvěřoval ujišťování jednatele společnosti o správnosti bilance, a proto ji schválil.

(Rozh. ze dne 19. října 1933, Rv II 553/32.)

Žalobce domáhal se na firmě L., společnosti s r. o., zaplacení podílu na čistém zisku 184.273 Kč. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud vyhověl odvolání žalobcovu potud, že zamítl žalobní nárok na zaplacení 119.598 Kč jen pro tentokráte.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobcovu.